

PROLOOG

Als ik 's nachts alleen in bed lig, droom ik heel af en toe nog wel eens van Whitethorn House. In mijn droom is het altijd lente, met fijn, koel licht in een namiddagtint. Ik klim de uitgesleten stenen treden op en klop aan de deur: met die enorme messing deureklopper, zwartgekleurd van ouderdom en zo zwaar dat je er iedere keer weer verbaasd over bent. Een oude vrouw met een schort voor en een kiene, vastberaden uitdrukking op haar gezicht, laat me binnen. Ze hangt de grote, roestige sleutel weer aan haar riem en loopt in een regen van kersenbloesem de oprit af. Ik sluit de deur achter haar.

Het huis is altijd leeg. De slaapkamers zijn kaal en helder, alleen mijn voetstappen weergalmen op de planken vloer en stijgen tussen de zonneschijn en stofdeeltjes door op naar de hoge plafonds. De geur van wilde hyacinten drijft door de wijd open ramen naar binnen, en die van bijenwas. Schilfers witte verf bladderen van de kozijnen af en een klimoprak wiegt over de onderdorpel naar binnen. Houtduiven, ergens, loom, in de verte.

In de zitkamer staat de piano open, het hout glanst kastanjebruin en bijna te fel om in de zonstrepen naar te kijken. De bries slaat als een vinger de vergeelde bladmuziek om. De tafel is voor ons gedekt: vijf plaatsen, met fijne porseleinen borden en langstelige wijnglazen, verse kamperfoelie-eranken in een kristallen kom, maar het tafelzilver is mat van de aanslag en de zware damasten servetten zijn bedekt met stof. Daniels sigarettenkoker ligt naast zijn plek aan het hoofd van de tafel, open en leeg, afgezien van een afgebrande lucifer.

Ergens in huis, zwak als een tikkende vingernagel, nauwelijks hoorbaar, klinken geluiden: geschuifel, gefluister. Ik krijg er bijna een hartstilstand van. De anderen zijn niet verdwenen, op de een of andere manier heb ik het allemaal helemaal verkeerd begrepen. Ze houden zich schuil, meer niet; ze zijn er nog, voor eeuwig en altijd.

Ik volg de geluidjes kamer na kamer, het hele huis door, en bij iedere stap blijf ik staan luisteren. Maar nooit ben ik snel genoeg, want ze glippen weg als fata morgana's, altijd net achter die ene deur, net op die bovenste tree. Een uitbarsting van gegiechel, meteen onderdrukt; een kraken van hout. Ik laat klerenkasten openstaan, ik ren met drie treden tegelijk de trap op. Ik zwier rond de trappaal bovenaan en vanuit mijn ooghoek zie ik iets bewegen: de gevlekte, oude spiegel aan het eind van de gang, met daarin weerspiegeld mijn lachende gezicht.

I

Dit is het verhaal van Lexie Madison, niet mijn verhaal. Ik zou jullie graag het ene verhaal vertellen zonder verstrikt te raken in het andere, maar zo gaat dat niet. Vroeger dacht ik altijd dat ik ons met eigen handen langs de randen aan elkaar had gestikt, de steken strak had aangetrokken en die kon losmaken wanneer ik maar wilde. Nu denk ik dat het altijd dieper gezeten heeft, en verder ondergronds; aan het zicht en aan mijn controle onttrokken.

Maar dit deel is van mij: alles wat ik gedaan heb. Frank zegt dat het voornamelijk de anderen waren, en dan vooral Daniel, maar voor zover ik kan bekijken denkt Sam dat het op de een of andere obscure en ietwat bizarre manier Lexies schuld was. Als ik zeg dat het heel anders gegaan is, werpen ze me vanuit hun ooghoeken schichtige blikken toe en veranderen van onderwerp. Ik krijg het gevoel dat Frank denkt dat ik een of andere griezelige variant van het Stockholm-syndroom heb. Dat gebeurt soms met undercoveragenten, maar in mijn geval niet. Ik wil niemand in bescherming nemen; er is niemand meer om te beschermen. Lexie en de anderen zullen nooit weten dat zij de schuld krijgen en het zou hun niet uitmaken als ze het wel wisten. Maar ik hoop dat jullie me iets hoger inschatten. Iemand anders heeft dan misschien de kaarten geschud, maar ik had de mijne opgeraapt van het tafeltje, had iedere kaart gespeeld; bovendien had ik mijn redenen.

Het belangrijkste wat je moet weten over Alexandra Madison: ze heeft nooit bestaan. Frank Mackey en ik hebben haar verzonnen, een hele tijd

geleden, op een heldere zomermiddag in zijn stoffige kantoor aan Harcourt Street. Hij wilde mensen laten infiltreren in een drugsploeg die op de campus van de universiteit van Dublin actief was. Ik wilde die baan. Ik geloof dat ik in mijn leven nog nooit iets zo graag had willen hebben als die baan.

Frank Mackey was een levende legende; nog geen veertig en nu al de leiding over undercoverprojecten. De beste undercoveragent die Ierland ooit gezien had, werd gezegd, roekeloos en onbevreesd, een trapezewerker zonder vangnet. Hij trad IRA-cellen en criminele bendes tegemoet alsof hij zijn stamkroeg binnenliep. Ik had het verhaal al van iedereen gehoord: toen de Slang (professioneel gangster en vijfsterren-psychopaat, had ooit een van zijn eigen mannen vanaf de nek omlaag verlamd geschopt omdat hij niet op tijd een rondje had gegeven) argwaan kreeg en dreigde Franks handen te zullen bewerken met een nietpistool, was Frank hem zonder met zijn ogen te knippen blijven zitten aankijken en had hij zo koelbloedig zitten bluffen dat de Slang hem uiteindelijk op de schouder klopte en hem bij wijze van excuus een nep-Rolex gaf. Die Frank nog steeds draagt.

Ik was een groentje, een beginner, nog niet eens droog achter de oren. Een jaar tevoren had ik mijn diploma gehaald aan Templemore Training College. Een paar dagen eerder, toen Frank had laten weten dat hij op zoek was naar agenten met een hogere opleiding die konden doorgaan voor begin twintig, had ik nog met een veel te groot lichtgevend geel vest aan lopen patrouilleren in een gehucht in Sligo waar de meeste inwoners verontrustend sterk op elkaar leken. Ik had bang voor hem moeten zijn, maar dat was ik niet, absoluut niet. Ik wilde de opdracht zo graag krijgen dat er nergens anders ruimte voor was.

De deur van zijn kantoor stond open en hij zat op de rand van zijn bureau met een spijkerbroek en een verschoten blauw t-shirt aan door mijn dossier te bladeren. In het kleine kantoortje was het een enorme puinhoop, alsof hij het voornamelijk als opslagruimte gebruikte. Het bureau was leeg, niet eens een foto van zijn gezin; op de planken lagen papieren, blues-cd's, sensatiekrantjes, een pokerset en een roze damestrui met de prijskaartjes er nog aan. Ik vatte meteen sympathie voor hem op.

‘Cassandra Maddox,’ zei hij, terwijl hij opkeek.

‘Inderdaad, meneer,’ zei ik. Hij was van gemiddelde lengte, met een stevige bouw maar fit ogend, met brede schouders en kort bruin haar. Ik had iemand verwacht die zo non-descript was dat hij bijna onzichtbaar

leek, iets in de trant van Spender uit *The X-Files* of zo, maar Mackey had grove trekken en grote, blauwe ogen en het soort aanwezigheid dat de temperatuur doet oplopen waar hij maar komt. Niet mijn type, maar ik nam aan dat hij niet te klagen had over gebrek aan vrouwelijke belangstelling.

‘Frank. “Meneer” is meer iets voor bureaucraten.’ Zo te horen aan zijn accent was hij afkomstig uit de oude binnenstad van Dublin: het was subtiel, maar duidelijk aanwezig, als een uitdaging. Hij liet zich van het bureau glijden en stak zijn hand uit.

‘Cassie,’ zei ik, terwijl we elkaar de hand schudden.

Hij wees naar een stoel en hees zichzelf weer op het bureau. ‘Hier staat,’ zei hij, terwijl hij op mijn dossier tikte, ‘dat jij stressbestendig bent.’

Het duurde even voor ik snapte waar hij het over had. Toen ik nog in opleiding was, ergens in een groezelige wijk in Cork, had ik een minderjarige schizofreniepatiënt weten te kalmeren toen die in paniek was geraakt en dreigde zich de hals af te snijden met het scheermes van zijn grootvader. Dat had ik alweer bijna vergeten. Op dat moment drong pas tot me door dat dat de reden was waarom ik in aanmerking kwam voor de klus.

‘Dat hoop ik,’ antwoordde ik.

‘En je bent... zevenentwintig?’

‘Zesentwintig.’

Het licht van buiten viel recht op mijn gezicht, en hij nam me langdurig en vorsend op. ‘Je kunt probleemloos voor eenentwintig doorgaan. Er staat hier dat je drie jaar gestudeerd hebt. Waar?’

‘Trinity. Psychologie.’

Hij trok zijn wenkbrauwen op, quasi onder de indruk. ‘O, een professionaal. Waarom heb je het niet afgemaakt?’

‘Omdat ik een tot dan toe onbekende allergie voor Engels-Ierse accenten ontwikkelde,’ vertelde ik hem.

Dat antwoord stond hem wel aan. ‘Denk je dat je uitslag krijgt van UC'D?’

‘Daar heb ik tegenwoordig pilletjes voor.’

Frank sprong van zijn bureau af en liep naar het raam. Hij gebaarde dat ik hem volgen moest. ‘Oké,’ zei hij. ‘Zie je dat stel daar lopen?’

Er liepen een jongen en een meisje op straat te praten. Zij pakte haar sleutels en samen gingen ze naar binnen in een deprimerend flatgebouw. ‘Wat kun je me over dat tweetal vertellen?’ vroeg Frank. Hij leunde met

zijn rug tegen het raam en stak zijn duimen in de lussen van zijn riem. Zo bleef hij naar me staan kijken.

‘Studenten,’ zei ik. ‘Tassen met boeken. Ze hebben boodschappen gedaan: ze hadden draagtassen van Dunne bij zich. Zij heeft meer geld dan hij: zij had een duur jasje aan, maar hij had een opgezet stuk op zijn spijkerbroek, en niet omdat het trendy is.’

‘Horen ze bij elkaar? Zijn het vrienden, huisgenoten?’

‘Ze horen bij elkaar. Ze liepen dichterbij elkaar dan vrienden, hun hoofden waren dichterbij elkaar.’

‘Gaan ze al lang met elkaar?’

Spannend, die manier van denken. ‘Ja, al een tijdje,’ zei ik. Vragend trok Frank zijn wenkbrauw op, en even wist ik niet zeker hoe ik op dat antwoord was gekomen. Maar plotseling viel het muntje. ‘Ze keken elkaar onder het praten niet aan. Nieuwe stellen kijken continu naar elkaar, maar na een tijdje hoeven ze elkaar niet meer zo vaak af te tasten.’

‘Wonen ze samen?’

‘Nee, anders had ook hij werktuiglijk naar zijn sleutels getast. Hier woont zij. Maar ze heeft wel minstens één huisgenoot. Ze keken allebei omhoog naar een raam, om te zien of de gordijnen open waren.’

‘Hebben ze een goede relatie?’

‘Ja. Hij moest om haar lachen – en meestal lachen jongens alleen om de grap van een meisje als ze nog in het versierstadium zijn. Hij droeg alle twee de boodschappentassen en zij hield de deur voor hem open voordat ze naar binnen ging. Die twee hebben aandacht voor elkaar.’

Frank knikte me toe. ‘Goed zo. Undercover is voor vijftig procent intuïtie, en dan bedoel ik geen bovennatuurlijke toestanden. Ik bedoel, dingen opmerken en analyseren nog voordat je weet dat je dat aan het doen bent. Voor de rest gaat het om snelheid en moed. Als je iets wilt zeggen of doen, dan doe je dat snel en met volledige overtuiging. Zodra je aan jezelf twijfelt, ben je de klos, misschien wel dood. De komende twee jaar zul je heel wat onderweg zijn. Hoe zit het met familie?’

‘Een oom en tante,’ antwoordde ik.

‘Vriendje?’

‘Ja.’

‘Jij zult wel contact kunnen opnemen met hen, maar zij niet met jou. Kunnen ze daarmee leven?’

‘Ze zullen wel moeten,’ zei ik.

Hij stond nog steeds ontspannen tegen het raam geleund, maar ik ving

een scherpe, blauwe flits op: hij stond me strak aan te kijken. ‘We hebben het hier niet over een of ander Colombiaans drugskartel, en jij krijgt voorname-lijk te maken met de lagere rangen, althans in het begin, maar je moet wel weten dat dit geen veilige baan is. De helft van die lui zijn aan de lopende band zo stoned als wat, en de andere helft van de tijd nemen ze hun werk verschrikkelijk serieus, en dat betekent dat geen van hen er moeite mee zou hebben om jou overhoop te schieten. Word je daar zenuwachtig van?’

‘Nee hoor,’ zei ik, en ik meende het nog ook. ‘Helemaal niet.’

‘Mooi,’ zei Frank. ‘Dan halen we een kop koffie, en dan kunnen we aan het werk.’

Ik had niet meteen door dat dit het was: ik was aangenomen. Ik had een sollicitatiegesprek van drie uur verwacht, en een stapel idiote tests met inktvlekken en vragen over mijn moeder, maar zo werkt Frank niet. Ik weet nog steeds niet op welk punt hij de beslissing nam, en een tijd lang wachtte ik op het juiste moment om hem dat te vragen. Nu weet ik niet zo zeker meer of ik nog wel wil weten wat het was, wat hij in mij zag, waardoor hij wist dat ik hier geschikt voor was.

We haalden een kop aangebrand smakende koffie en een rol chocoladebiscuitjes uit de kantine en besteedden de rest van de dag aan het bedenken van Alexandra Madison. Ik had de naam gekozen. ‘Dan is hij gemakkelijker te onthouden,’ had Frank gezegd. ‘Madison’ omdat hij zo veel op mijn eigen achternaam lijkt dat ik me ervoor omdraai, en ‘Lexie’ omdat mijn ingebeelde zusje zo heette, toen ik klein was. Frank nam een groot vel papier en tekende een tijdlijn van haar leven voor me. ‘Je bent op 1 maart 1979 geboren in Holles Street Hospital. Vader Sean Madison, consul in Canada, zodat we je snel kunnen binnenhalen als dat nodig is: dringende familieomstandigheden en weg ben je. En verder betekent het dat je in je kinderjaren altijd op reis bent, en daardoor kent niemand je.’ Ierland is een klein land: iedereen kent wel iemand wiens vriendin bij jou op school heeft gezeten. ‘We kunnen je een buitenlandse nationaliteit geven, maar ik wil niet dat je gaat zitten kloten met een accent. Moeder, Caroline Kelly Madison. Werkt ze?’

‘Verpleegster.’

‘Voorzichtig. Je moet sneller denken, en uitkijken voor mogelijke consequenties. Verpleegsters hebben in ieder land een nieuwe vergunning nodig. Ze heeft de opleiding gedaan, maar ze is opgehouden met werken toen jij zeven was en het gezin naar het buitenland verhuisde. Wil je broertjes of zusjes?’

‘Welja, waarom niet,’ zei ik. ‘Doe mij maar een broer.’ Het had iets bedwelmends. Ik voelde een sterke neiging om te lachen, gewoon vanwege de luxe van zo veel vrijheid: bloedverwanten en landen en mogelijkheden lagen aan mijn voeten en ik kon kiezen wat ik maar wilde, ik kon opgroeien in een paleis in Bhutan met zeventien broers en zusjes en een privéchauffeur, als ik daar zin in had. Ik schoof nog een biscuitje naar binnen voordat Frank me zag lachen: stel dat hij zou denken dat ik dit niet serieus nam?

‘Wat je hartje maar begeert. Hij is zes jaar jonger dan jij, dus hij woont bij je ouders in Canada. Hoe heet hij?’

‘Stephen.’ Ingebeeld broertje; als kind had ik een rijke fantasie gehad.

‘Kun je met hem overweg? Wat is het voor soort kind? Sneller,’ zei Frank, toen ik diep ademhaalde.

‘Een klein betwetertje. Voetbalfanaat. Hij heeft continu ruzie met mijn ouders, gewoon omdat hij vijftien is, maar met mij praat hij nog wel...’

De zon viel in schuine banen over het gebutste hout van het bureau. Frank rook schoon, naar zeep en leer. Hij was een goede leraar, een fantastische leraar. Zijn zwarte balpen krabbelde data en plaatsen en gebeurtenissen neer en Lexie Madison ontstond vanuit het niets; als een polaroidfoto krulde ze van het papier af en bleef als wierookwalm in de lucht hangen, een meisje met mijn gezicht en een leven uit een halfvergeten droom. Wanneer had je voor het eerst verkering? Waar woonde je toen? Hoe heette hij? Wie heeft het uitgemaakt? Waarom? Frank vond een asbak en tipte een Player’s uit zijn pakje voor me. Toen de zonnestralen van het bureau af gleden en de lucht buiten het raam donkerder begon te kleuren, draaide hij zijn stoel rond, pakte een fles whiskey van een plank en goot een scheut in onze koffie. ‘Dat hebben we wel verdiend,’ zei hij. ‘Proost.’

We maakten een rusteloos meisje van haar, onze Lexie: slim, hoog opgeleid, haar hele leven braaf geweest, maar opgegroeid zonder de gewoonte om zich ergens te vestigen. En die vaardigheid had ze zich ook later nooit eigen gemaakt. Een beetje naïef misschien, niet genoeg op haar hoede, met een sterke neiging om je zonder nadenken alles te vertellen wat je maar weten wilde. ‘Zij is ons lokaas,’ zei Frank botweg, ‘en ze moet van het juiste type zijn om dealers aan te trekken. Ze moet zo onschuldig zijn dat ze haar niet als gevaarlijk beschouwen, en respectabel genoeg om bruikbaar te zijn, en zo rebels dat ze zich niet afvragen waarom ze mee wil doen.’

Tegen de tijd dat we klaar waren, was het donker. ‘Goed gedaan,’ zei Frank, terwijl hij het schema opvouwde en aan me gaf. ‘Over tien dagen begint er een korte opleiding voor rechercheurs. Daar zal ik je voor opgeven. Daarna kom je hier terug en werken we een tijdje samen. Als de colleges in oktober beginnen, schrijf je in.’

Hij pakte een leren jasje van de hoek van een van de planken, knipte het licht uit en trok de deur van het donkere kantoortje achter zich dicht. Met een licht gevoel in mijn hoofd liep ik naar de bushalte, ingesponnen in magie, zwevend in een gloednieuwe, geheime wereld; het tijdschema knisperde zacht in de zak van mijn uniformjasje. Zo snel ging het, en zo eenvoudig leek het.

Ik zal me niet wagen aan de lange, ingewikkelde reeks gebeurtenissen waardoor ik van Undercover bij Huiselijk Geweld belandde. De korte versie: ik werd neergestoken door de grootste speedgebruiker van UCD, doordat ik gewond was geraakt bij de uitoefening van mijn ambt kon ik een plek krijgen bij Moordzaken, bij Moordzaken liep het allemaal anders dan gepland, en dus hield dat op. Ik had in geen jaren aan Lexie en haar korte leven in de schaduw gedacht. Ik ben niet iemand die achterom kijkt, of althans, ik doe mijn best om dat niet te zijn. Voorbij is voorbij; het is pure tijdverspilling om te doen of het niet zo is. Maar nu denk ik dat ik altijd geweten heb dat Lexie Madison consequenties zou hebben. Je kunt niet zomaar iemand in het leven roepen, een menselijk wezen met een eerste kus, gevoel voor humor en een bepaalde voorkeur voor broodbeleg, en dan verwachten dat ze weer oplost in haastige aantekeningen en koffie met een scheut whiskey als ze niet langer aan jouw doel beantwoordt. Ik denk dat ik altijd geweten heb dat ze ooit bij me terug zou komen.

Ze deed er vier jaar over. Het moment was zorgvuldig gekozen. Ze kwam aankloppen op een vroege ochtend begin april, een paar maanden na het eind van mijn periode bij Moordzaken, en ik stond op de schietbaan.

Wij gebruiken een ondergrondse baan in het centrum, diep onder de helft van de auto's in Dublin en onder een dichte laag smog. Ik hoefde daar niet te zijn, ik ben altijd een goede schutter geweest en mijn volgende kwalificatietest was pas over een paar maanden, maar de afgelopen tijd werd ik zo vroeg wakker dat ik nog niet naar mijn werk kon, en ik was te rusteloos om iets anders te doen. Schietoefening was het enige wat ik had

gevonden dat mijn zenuwen min of meer kalmeerde. Rustig plaatste ik de oordoppen over mijn oren en controleerde mijn wapen. Ik wachtte tot alle anderen zich stonden te concentreren op hun eigen doelwit, zodat ze niet zouden zien hoe ik bij de eerste paar schoten reageerde als een geëlektrocuteerde tekenfilmfiguur. Als je je eigen stelselmatige schrikreacties kent, ontwikkel je bepaalde compensatiemechanismen om die te verbloemen. Als je snel leert, kom je al gauw als vrijwel normaal mens de dag door.

Zo schrikachtig ben ik nooit geweest. Ik had altijd gedacht dat zenuwen iets waren voor personages uit Jane Austen, en voor meisjes met piepstemmetjes die nooit zelf een rondje aanbieden. In een crisis zou ik echt geen knikkende knieën krijgen, evenmin als ik een flesje reukzout in mijn reticule had. Ik was amper van mijn stuk geweest toen de drugskoning van UCD me had neergestoken – de afdelingspsycholoog ondernam wekenlang serieuze pogingen om me ervan te overtuigen dat ik zwaar getraumatiseerd was, maar uiteindelijk moest hij het opgeven en bekennen dat het prima met me ging (met iets van spijt in zijn stem: hij krijgt niet veel neergestoken agenten om mee te spelen, en volgens mij hoopte hij dat ik een of ander fancy complex had opgelopen) en kon ik weer aan het werk.

Het gênante was dat ik uiteindelijk niet geveld werd door een spectaculaire massamoord of een gijzeldrama of een vriendelijke, rustige vent met menselijke organen in het diepvriesvakje van zijn koelkast. Mijn laatste zaak bij Moordzaken was supereenvoudig, zoals je er tientallen tegenkomt, en er was geen enkele waarschuwing geweest: een klein meisje, op een zomerochtend dood gevonden, en mijn partner en ik die in de partrouillekamer zaten te dollen op het moment dat het telefoontje binnenkwam. Uiterlijk bezien ging het goed. Officieel hadden we de zaak binnen de maand opgelost, de maatschappij was verlost van de boosdoener, in de pers en in de eindejaarsstatistieken zag het er goed uit. Geen theatrale autoachtervolging, geen schietpartijen, niets van dat alles; ik kwam er het slechtst af, fysiek althans, en ik had niets ergers dan een paar schrammen in mijn gezicht. Die leverden niet eens littekens op. Een happy ending, in alle opzichten.

Maar onder de oppervlakte... Operatie Vestaalse Maagd: als je die term bij Moordzaken laat vallen, zelfs nu nog, zelfs bij mensen die het fijne er niet van weten, krijg je onmiddellijk zo'n blik, handen en wenkbrauwen veelbetekenend geheven, alsof de aangesprokene afstand wil nemen van

die shitzooi en de bijkomende schade. Op alle belangrijke vlakken waren wij de verliezers. En de verliezen waren enorm. Sommige mensen zijn een soort miniatuur-Tsjernobyl, borrelend van een onhoorbaar, breed verspreidend gif. Als je bij zulke types in de buurt komt, word je vanbinnen met iedere ademteug verder uitgehold. Sommige zaken, dat zal iedere agent bevestigen, zijn kwaadaardig en ongeneeslijk: ze verteren alles wat ze aanraken.

Ik ontwikkelde een aantal symptomen waarvan de psycholoog dankbaar en opgetogen in zijn psychologenhandjes zou hebben geklapt, alleen had ik het geluk dat niemand erop kwam om me vanwege een paar schrammen in therapie te doen. Het echte, zware traumagedoe: trillende handen, niet meer eten, een meter de lucht in springen telkens wanneer iemand op- of aanbelde; aangevuld met een paar persoonlijke ornamenten. Mijn coördinatie was nergens meer; voor het eerst van mijn leven struikelde ik over mijn eigen voeten, liep ik tegen deurkozijnen aan, stootte ik mijn hoofd aan kastdeuren. En ik droomde niet meer. Voor die tijd had ik altijd gedroomd in grote, wilde beeldenstromen, vuurzuilen die over donkere bergen spiraalden, wijnranken die door stenen muren heen braken, herten die in slingers van licht over Sandymount Beach huppelden; maar nu viel ik in een dichte, zwarte slaap die me als een mokerslag trof zodra mijn hoofd het kussen raakte. Sam, mijn vriend (hoewel die gedachte me soms nog mateloos verbaast), zei dat ik het de tijd moest gunnen, dat het allemaal wel zou slijten. Toen ik zei dat ik daar niet zo zeker van was, knikte hij beheerst en zei dat ook dat zou slijten. Soms kan Sam verschrikkelijk irritant zijn.

Ik overwoog de traditionele politieoplossing: drank, vroeg en vaak; maar ik was bang dat ik dan uiteindelijk om drie uur 's nachts de verkeerde mensen zou gaan opbellen om mijn verhaal te doen, en bovendien kwam ik erachter dat schietoefening me zonder ongewenste bijwerkingen bijna even goed verdoofde. Niet dat dat ergens op sloeg, want ik reageerde gewoon altijd al volkomen belachelijk op luide knallen, maar dat maakte mij niet uit. Na de eerste paar treffers sloeg er een stop in mijn achterhoofd door en verdween de rest van de wereld ergens in een vage verte, lagen mijn handen rotsvast om het pistool en was ik alleen met mijn papieren doelwit, de harde, vertrouwde geur van cordiet in de lucht en mijn rug stevig aangespannen tegen de terugslag. Kalm en verdoofd kwam ik weer daarvandaan, alsof ik valium genomen had. Tegen de tijd dat het effect weggeëbd was, had ik er alweer een werkdag op zitten en

kon ik gezellig thuis met mijn hoofd tegen de muur gaan staan bonzen. Ik was nu zo ver dat negen van de tien schoten op een afstand van veertig meter midden in de roos waren, waarop het rimpelige kereltje dat de baas van de schietbaan was, me met een paardentrainersoog had aangekeken en iets had gemompeld over afdelingskampioenschappen.

Rond zevenen die ochtend was ik klaar. Ik stond in de kleedkamer mijn pistool schoon te maken en probeerde wat te converseren met een stel gozers van Zeden zonder de indruk te geven dat ik koffie wilde gaan halen, toen mijn mobiel overging.

‘Jezus,’ zei een van de Zedenjongens. ‘Jij bent toch van Huiselijk Geweld? Wie heeft er nou de energie om op dit uur zijn vrouw aan gort te slaan?’

‘Voor echt belangrijke dingen máák je tijd,’ zei ik, en ik viste het sleuteltje van mijn locker uit mijn zak.

‘Misschien zijn het de mariniers,’ zei de jongste van het stel met een grijns. ‘Op zoek naar scherpschutters.’ Hij was groot en had rood haar, en hij vond mij leuk; hij stond continu met zijn spierballen te showen, en ik had hem betrap op stiekeme blikken op mijn ringvinger.

‘Hebben natuurlijk gehoord dat wij niet beschikbaar waren,’ zei zijn maat.

Ik pakte de telefoon uit het kastje. ‘Sam O’Neill’, stond er op het schermpje, en in de hoek knipperde het pictogrammetje voor een gemiste oproep.

‘Hi,’ zei ik. ‘Wat is er?’

‘Cassie,’ zei Sam. Hij klonk niet best: ademloos en misselijk, alsof iemand hem een enorme maagstoot had gegeven. ‘Gaat het?’

Ik draaide de Zedenjongens mijn rug toe en liep een eindje weg. ‘Ja, prima. Hoezo? Wat is er?’

‘Jezus christus,’ zei Sam. Hij maakte een moeizaam geluidje, alsof zijn keel dichtzat. ‘Ik heb je viermaal gebeld. Ik wilde net iemand naar je huis sturen. Waarom neem je je telefoon niet op?’

Dit was niets voor Sam. Sam is de zachtaardigste mens die ik ken. ‘Ik ben op de schietbaan,’ zei ik. ‘De telefoon zat in mijn kastje. Wat is er?’

‘Sorry. Ik wilde niet... sorry.’ Hij maakte dat geluidje weer. ‘Ik ben weggeroepen. Voor een zaak.’

Mijn hart gaf een enorme klap tegen mijn ribbenkast. Sam zit bij Moordzaken. Ik wist dat ik beter even kon gaan zitten, maar mijn knieën wilden niet buigen. Ik leunde met mijn rug tegen de kastdeuren.

‘Wie?’ vroeg ik.

‘Wat? Nee, god, nee, het is niet... ik bedoel, niemand die we kennen. Of althans volgens mij... luister, kun je hierheen komen?’

Ik kreeg weer lucht. ‘Sam,’ zei ik, ‘wat is er in godsnaam aan de hand?’

‘Eh... kun je gewoon komen? We zitten in Wicklow, buiten Glenskeh-y. Je kent het hier, geloof ik? Als je de borden volgt, kom je door het dorp; en dan bijna twee kilometer rechtdoor. Daar zie je rechts een smal zijweggetje. Maar je ziet de wegafzetting vanzelf. Ik zie je daar.’

De Zedenjongens begonnen belangstelling te tonen. ‘Over een uur begint mijn dienst,’ zei ik. ‘En dat uur heb ik alleen al nodig om daar te komen.’

‘Ik bel wel. Ik zeg tegen Huiselijk Geweld dat we je nodig hebben.’

‘Nee, dat doe je niet. Ik zit niet meer bij Moordzaken, Sam. Als dit moord is, heb ik daar niets mee te maken.’

Een mannenstem op de achtergrond: een ontspannen toon, moeilijk te negeren; vertrouwd, hoewel ik hem niet kon thuisbrengen. ‘Wacht even,’ zei Sam.

Ik klemde de telefoon tussen mijn oor en mijn schouder en begon mijn pistool weer in elkaar te zetten. Als het niet iemand was die we kenden, moest het iets ergs zijn, anders had Sam niet zo beroerd geklonken. Moord in Ierland is normaal gesproken nog een tamelijk ongecompliceerde aangelegenheid: ruzie over drugs, inbraak die mislukt, echtgenoten die elkaar doodmeppen, een of andere ingewikkelde familievete in Limerick waar al decennialang doden bij vallen. Wij hebben nooit dat soort nachtmerrieachtige orgies van geweld die ze in andere landen krijgen: seriemoordenaars, complexe martelpraktijken, kelders waar de lijken liggen opgehoopt als herfstbladeren. Maar dat is een kwestie van tijd. De afgelopen tien jaar is Dublin sneller veranderd dan ons brein aankan. De economische boom, de Celtic Tiger, heeft ons enerzijds veel te veel mensen opgeleverd met helikopters en anderzijds veel te veel mensen die in afgrijselijke flatjes vol kakkerlakken zitten opgepropt, veel te veel mensen die walgen van hun leven in tl-verlichte hokjes, het weekend uitzitten en dan weer van voren af aan beginnen. We zijn langzaam aan het bezwijken onder de druk van dit geweld. Aan het eind van mijn periode bij Moordzaken voelde ik het aankomen: de hoge gonstoon van gekte in de lucht, de stad die zijn rug kromde en huiverde als een hondsdolle hond die de gewelddadige waanzin voelt komen opzetten. Vroeg of laat moest iemand de eerste horrorzaak krijgen.

Wij hebben geen officiële profilers, maar de jongens van Moordzaken, die voor het merendeel niet gestudeerd hebben en zwaarder onder de indruk zijn van mijn bijna-graad in de psychologie dan verantwoord is, vroegen mij daarvoor. Ik was er niet slecht in; ik had in mijn vrije tijd stapels studieboeken en statistieken doorgewerkt in een poging om mijn kennis bij te spijkeren. Sams politie-instinct zou het waarschijnlijk winnen van zijn beschermingsdrang, en ik ging ervan uit dat hij mij zou belen als wat hij ter plekke aantrof erg genoeg was.

‘Wacht even,’ zei de roodharige man. Hij had zijn spierbundels keurig weggeborgen en zat kaarsrecht op zijn bank. ‘Zat jij vroeger bij Moordzaken?’ En dat soort vragen was nou net waarom ik nooit al te close had willen worden. Die gretige toon had ik de afgelopen paar maanden veel te vaak gehoord.

‘In een ver verleden, ja,’ zei ik met mijn vriendelijkste glimlach en mijn hou-je-erbuitenblik.

Onder de roodharige schedelkap voerden nieuwsgierigheid en libido een korte strijd; kennelijk concludeerde hij dat libido sowieso weinig kans maakte, want nieuwsgierigheid won. ‘Jij hebt aan die ene zaak gewerkt, nietwaar?’ zei hij, terwijl hij een eindje mijn kant uit schoof. ‘Met dat dode meisje. Wat was daar nou eigenlijk echt aan de hand?’

‘Alles wat je gehoord hebt, is waar,’ zei ik hem. Aan de andere kant van de lijn was Sam verwickeld in een gedempte woordenwisseling, met korte, gefrustreerde vragen die werden afgekapt door die relaxte toon. Als die peenhaar nou even zijn mond hield, wist ik zo wie dat ook weer was.

‘Ik heb gehoord dat je partner doordraaide en het met een verdachte heeft gedaan,’ zei de roodharige hulpvaardig.

‘Dat zou ik niet weten,’ reageerde ik, en ik probeerde me uit mijn kogelvrije vest te wringen zonder de telefoon los te laten. Mijn eerste instinct was, en is, om hem te zeggen iets creatiefs met zichzelf te gaan doen, maar noch de mentale status van mijn ex-partner noch diens liefdesleven was mijn probleem. Niet meer.

Sam kwam weer aan de lijn. Hij klonk nog gespannener en geschokter dan voorheen. ‘Kun je een zonnebril opzetten, en ook een muts of een hoed of zoiets?’

Ik bleef staan, met mijn vest half over mijn hoofd. ‘Wat is er in godsnaam?’ ‘Alsjeblieft, Cassie,’ zei Sam, en hij klonk alsof hij op het punt van breken stond. ‘Alsjeblieft.’

Ik heb een oeroude, nukkige Vespa, echt volkomen on-cool in een stad waar alles staat of valt met het prijskaartje dat eraan hangt, maar die zo zijn voordelen heeft: in het stadsverkeer kom je hiermee een keer of vier zo snel vooruit als met de gemiddelde vierwielaandrijving, ik kan overal parkeren en bovendien is hij handig in de sociale omgang: wie zijn neus ophaalt voor mijn Vespa, wordt waarschijnlijk nooit mijn vriend. Zodra ik de stad uit was, bleek het een perfecte dag te zijn. Die nacht had het geregend, met razende vlagen die mijn raam ranselden, maar tegen zonsopkomst was het gekalmeerd en nu was het een frisse, blauwe dag, de eerste van het bijna-voorjaar. Eerdere jaren reed ik op dit soort ochtenden dicht tegen de maximumsnelheid aan de vrije natuur in en zong dan uit volle borst tegen de wind in.

Glenskehy ligt net buiten Dublin, verstoep in de bergen van Wicklow, kilometers van de bewoonde wereld. Ik had mijn halve leven in Wicklow gewoond zonder er dichterbij te komen dan tot aan de richtingborden. En inderdaad, daar bleek het ook de plek naar te zijn: een paar verspreide huisjes rond een kerk met één mis per maand, een pub en een winkel van Sinkel, zo klein en afgelegen dat zelfs de generatie die wanhopig door het platteland trok op zoek naar betaalbare huizen dit gehucht over het hoofd had gezien. Het was acht uur, donderdagochtend, en de hoofdstraat (dit woord is niet al te letterlijk op te vatten) lag erbij als een kalenderplaatje, volledig verlaten afgezien van één oud vrouwtje dat een boodschappenkar achter zich aan trok langs een granieten monument voor het een of ander. Achter haar lag een schots-en-scheve rij suikerzoete huisjes in pastelkleuren, en boven dit alles rezen de heuvels groen en bruin en onverschillig op. Ik kon me voorstellen dat hier iemand vermoord werd, maar dan een boer in een generaties lang voortslepende vete over een erfafscheiding, een vrouw wier man gewelddadig was geworden door drank en claustrofobie, een man die veertig jaar te lang met zijn broer onder één dak had gewoond: het bekende soort misdaad, oud als Ierland zelf. Niet iets waardoor een rechercheur van Sams kaliber zo overstuur zou klinken.

En die andere stem door de telefoon zat me niet lekker. Sam is de enige rechercheur die ik ken die geen partner heeft. Hij vliegt het liefst solo, en hij kiest per zaak een ander team: plaatselijke agenten die assistentie vragen van een expert, partners bij Moordzaken die een derde man nodig hebben bij een groot onderzoek. Sam kan met iedereen overweg, hij is de ideale invaller, en ik wou dat ik wist wie van de vroegere collega's momenteel bij hem was.